

Eindstage in Zuid Afrika

Op de ALO's hebben de studenten de mogelijkheid om via het International Office een stage te regelen in het buitenland. De buurlanden zijn daarbij eigenlijk nauwelijks in het blikveld van de studenten; laat staan landen achter het voormalige ijzeren gordijn. Als ze dan toch over de grens gaan, is dat het liefst naar exotische oorden. Zie hier het verhaal van een Amsterdamse studente.

Door: Sharita van der Hulst

Dit verhaal begint in december 2011. Eindelijk het verlossende mailtje. Het was rond ik ging naar het buitenland. Waar? Kaapstad, Zuid-Afrika dat ging mijn stageplaats worden!

Te gek maar wat een cultuur(verschil) en wat ben ik daardoor af en toe gefrustreerd geweest. Gelukkig ben ik dankzij de ALO goed voorbereid die kant op gegaan. Dat heeft me geholpen de grootste verschillen te accepteren. Vijf maanden lang heb ik een droomleven gehad! Alles wat ik wilde was er aanwezig: een uitdagende stageplaats, waar het enthousiasme voor iedere minuut extra beweging me heel veel energie gaf; het buitenleven; de mooie natuur; het surfen en de paarden waar ik bijna dagelijks heen ging.

Bokslessen

Maar wat vooral indruk op me gemaakt had waren de bokslessen die ik gegeven heb in de gevangenis Drakenstein Correctional Centre in Paarl. In Kaapstad loopt het project 'Stars in Their Eyes'. Dit project leidt mannen en vrouwen uit de lokale bevolking op als voetbalcoach, om zo het voetballen in de sloppenwijken van Kaapstad te kunnen aanbieden. In januari 2011 heb ik in Nederland een boksclicin verzorgd aan twintig Afrikaanse coaches die toen voor een periode in Nederland waren. De oprichter van de organisatie (Nic Jooste) komt oorspronkelijk uit Zuid-Afrika maar hij woont en werkt in Nederland. Hij heeft de coaches naar Nederland gehaald om ze te laten zien hoe

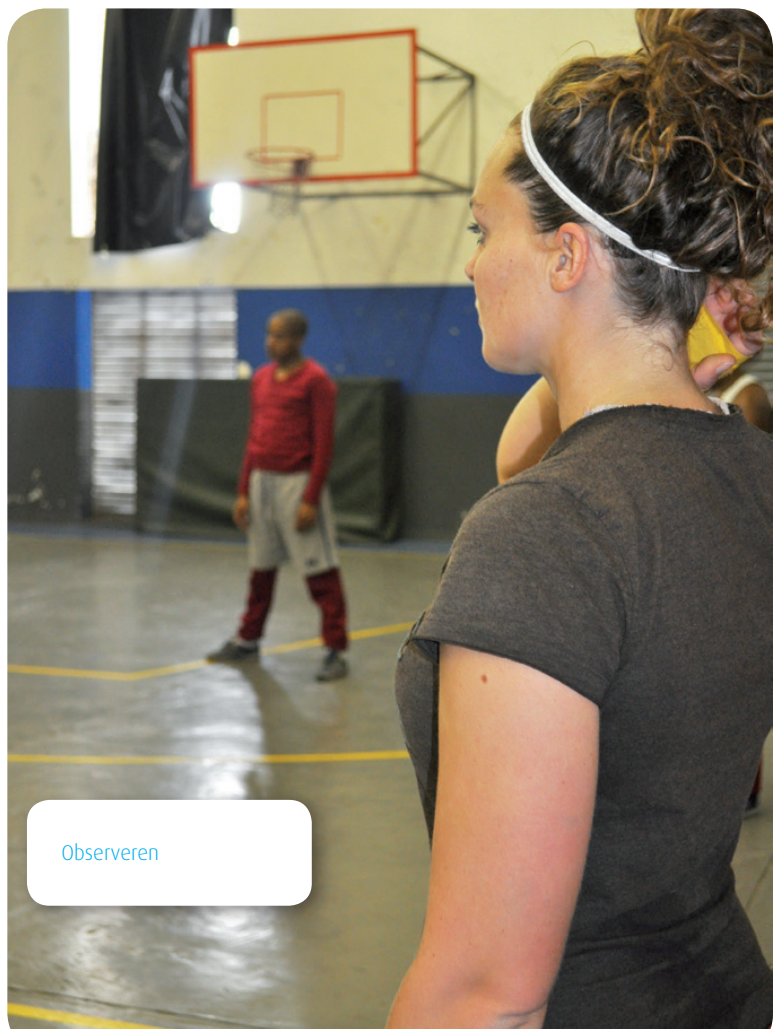
voetbal wordt aangeboden in Nederland. De eerste periode van mijn stage heb ik bij de lokale directeur van Stars in their Eyes in Kaapstad gewoond. Hij nam mij overal mee naartoe. Van een coachingsweek voor vrouwen in Stellenbosch tot aan de gevangenis in Paarl. Zo zijn de bokslessen in de gevangenis voor mij gestart, ik zag toen namelijk een boksring staan, en voelde ik mij geroepen om voor te stellen een bokses aan te bieden.

Natuurlijk met hier en daar wat twijfels, want wat kwam ik doen als dame in een mannengevangenis; wat had ik te bieden? Na een gesprek en een filmpje van een eerder gegeven workshop aan de voetbalclub Heracles, kon ik de les komen geven. De les was een succes! Met veel enthousiasme werd er deelgenomen aan de training en er werd gevraagd of ik gedurende mijn stageperiode eens in de twee weken een les wilde komen geven.

Boksen leeft in deze gevangenis, onder andere door het enthousiasme voor de bokssport van Nelson Mandela die in zijn jonge jaren

Uitleggen

Observeren

Standbeeld
Nelson Mandela

een goed zwaargewichtbokser was. De laatste twee jaar van zijn straf, heeft hij in Drakenstein uitgezeten en heeft de sport tijdens zijn gevangenisstraf ingezet om frustratie kwijt te raken. Drakenstein heette toentertijd nog Victor Verster.

Cursus

Hoewel er veel belangstelling bestond, was het boksen voor de juveniles (onder de 22) op een laag pitje gezet door een tekort aan trainers. Ik pakte voor hen de draad op. Mijn zus Jamillah is mee geweest naar een les voor de jongens. Ze was erg onder de indruk. Ze gaf aan dat het zonde was dat het boksen op zou houden als ik klaar zou zijn met mijn stage. Zo kwam ze met het idee een cursus aan te bieden aan twee gevangenen en een bewaker.

Dat idee is blijven broeien. We zijn in mei 2014 teruggegaan om een achtdaagse cursus boksen aan te bieden. Ook in mei ben ik met twijfels die kant op gegaan. Hoe zouden ze het oppakken? Wat is hun beginsituatie, zijn de jongens die ik ga opleiden als coaches gewend aan voor de groep staan? Zullen ze weer zo goed reageren op een vrouw voor de groep? En hoe is hun eigen niveau? Ik heb dit besproken met Sandy Spil (docent martial arts aan de ALO Amsterdam) en uiteindelijk ben ik met een grove planning weer naar Kaapstad gegaan. Open minded.... Weer zonder verwachtingen, want zoals ik wist verloopt alles anders dan hoe je het van te voren in gedachten hebt.

Ik ben tot nu toe niet in de problemen gekomen met de jongens waar ik de bokslessen aan geef. Drakenstein Correctional Centre werkt met een 'beloningssysteem'; hoe korter de straf, of hoe beter gedrag binnen de gevangenis, des te meer vrijheid de gevangenen krijgen. Vrijheid in de zin van werk in de keuken, volgen van (basis)onderwijs en het uitoefenen van sporten.

Dit is denk ik een van de redenen waarom ik mij nooit echt onveilig gevoeld heb binnen de gevangenis, de jongens willen zo graag die 'vrijheid' behouden, dat zij er voorzichtig mee omgaan. Ze weten;

een verkeerde actie en ik zit weer waar ik niet wil zitten. Ik hoorde jongens zelfs wel eens vertellen dat zij liever in de gevangenis zitten met een bed en eten, dat buiten de gevangenis met de problemen van thuis. Juist daarom zijn zij erg gemotiveerd om te leren, en gemotiveerd te laten zien dat ze beter willen en beter kunnen dan dat zij vroeger gedaan hebben.

Natuurlijk ben ik wel op mijn hoede, ik let continue op wat er om mij heen gebeurt, maar constant bang zijn doe ik niet daar schiet ik namelijk niks mee op. Ik ben bezig met ze een sport aan te leren, ik leer ze bewust bezig te zijn met zichzelf en met een sport die vraagt om zelfdiscipline en daar gaan ze goed mee om.

Succesvol

Ik kan terug kijken op een succes, het verliep super! Wat pakten deze jongens het goed op! Ze waren ontzettend leergierig en lieten zien dat ze openstonden om te leren. Elke les weer stond ik verbaasd over hun vooruitgang en inzet. Dat was ontzettend mooi om te zien. Het plan is nu om begin volgend jaar weer terug te gaan om een vervolgcursus te geven. Ondertussen is één van de twee jongens die ik heb opgeleid vrij. Hem zal ik meenemen in de vervolgcursus en kijken naar mogelijkheden om hem meer te bieden door middel van het boksen.

Dit is schoolvoorbeeld van hoe je een sport, in dit geval boksen, gebruikt als middel. Ik vond het heel mooi dat ik dit met mijn eigen sport kon doen. Boksen is iets moois en gelukkig meer dan elkaar voor het hoofd rammen. Het biedt ontzettend veel mensen een toekomst en een doel en dat vind ik prachtig om te zien. En dat allemaal ontstaan vanuit een buitenlandstage van de ALO.

Sharita van der Hulst verzorgt in Nederland bokscinics. Op haar site : www.shasportclinics.nl is een filmpje te zien over de bokscinica die ze in Zuid Afrika heeft gegeven. ◀

Contact:

sharita@shasportclinics.nl